

Consiliul Uniunii Europene

Conform Tratatului asupra UE, **Consiliul Uniunii Europene reprezintă interesele statelor membre** (spre deosebire de Parlament, care reprezintă interesele cetățenilor Uniunii) și este **compus din reprezentanți ai guvernelor statelor membre** (motiv pentru care a fost numit și “**Consiliul de Miniștri**”), având atât **putere legislativă** cât și **executivă**. **Numărul membrilor** Consiliului este egal cu numărul statelor membre, fiecare guvern având un singur reprezentant. **Consiliul** este *principala instituție de decizie a UE*.

Din punct de vedere organizatoric, Consiliul are în componența sa mai multe consilii specifice, grupate pe sectoare de activitate. **Consiliul** reunit la nivelul ministrilor de externe (sau la nivelul ministrilor pentru integrare europeană) poartă denumirea de Consiliu General și are ca principală atribuție coordonarea activității Consiliilor Speciale. Vorbim de Consilii Speciale atunci când se întrunesc miniștrii de resort (pe sectoare de activitate). De asemenea, **Consiliul** mai are un secretariat permanent („Secretariatul General al **Consiliului UE**”), care pregătește și asigură buna desfășurare a lucrărilor acestuia la toate nivelurile (și al cărui Secretar General are un mandat de cinci ani), precum și un „Comitet al Reprezentanților Permanenți” – COREPER. În urma Tratatului de la Amsterdam, Secretarul General are și rolul de “Înalt Reprezentant al Politicii Comune de Securitate și Apărare”.

Președinția **Consiliului** este deținută, prin rotație, de fiecare stat membru (schimbarea acesteia având loc o dată la șase luni). Dacă principalul avantaj (și motiv) al unei președinții prin rotație este întărirea imaginii și accentuarea importanței rolului Uniunii în statele membre, dezavantajul creat de acest sistem este reprezentat de discontinuitatea programelor și inițiativelor Consiliului.

Sediul Consiliului se afla la **Bruxelles**, dar în lunile aprilie, iulie și octombrie, sedințele au loc la **Luxemburg**.

Atribuțiile sau competențele Consiliului sunt următoarele:

- este principalul organ legislativ al CE;
- asigură coordonarea politicilor economice generale ale statelor membre;
- atribuții de control;

- in domeniul relatiilor externe incheie in numele Comunitatie **europene** conventii, tratate internationale cu state terte sau cu organizatii internationale;
- numeste membrii Comisiei;
- elaboreaza proiectul de buget al Uniunii si adopta bugetul impreuna cu Parlamentul European
- functii de executie.

Modul de luare a deciziilor in Consiliu este complex si comporta mai multe variante. Regula este ca se decide cu *majoritate simpla*, adica cu majoritatea statelor membre, fiecare stat avand un singur vot. In continuare au ramas, inasa, multe domenii unde se cere *unanimitate* de voturi. Pe langa aceste doua posibilitati, **Consiliul** poate decide si pe baza *majoritatii calificate*, caz in care nu se mai aplica regula “un stat - un vot”, ci aceea a votului ponderat (potrivit acestei reguli, fiecare stat membru detine un anumit numar de voturi, in functie de importanta politica, teritoriala si demografica.

Stat membru	Locuri	Stat membru	Locuri
 Germania	29	 Danemarca	7
 Franta	29	 Finlanda	7
 Regatul Unit	29	 Slovacia	7
 Italia	29	 Irlanda	7
 Spania	27	 Lituania	7
 Polonia	27	 Letonia	4
 Țările de Jos	13	 Slovenia	4
 Belgia	12	 Cipru	4
 Republica Cehă	12	 Estonia	4
 Grecia	12	 Luxemburg	4
 Ungaria	12	 Malta	3
 Portugalia	12	 Romania	14

Suedia 10

Bulgaria 10

Austria 10

Click pe stegulet pt marire

În caz de *unanimitate*, abținerile membrilor prezenți nu împiedică adoptarea actului normativ. În caz de *majoritate calificată*, pentru adoptarea deciziei este nevoie în prezent de 232 de voturi (din totalul de 321). În caz de *majoritate dublu calificată*, voturile de la majoritatea calificată trebuie să provină de la cel puțin două treimi din statele membre. Prin Tratatul de la Nisa a fost introdusă *majoritatea triplu calificată* sau “demografică”, pe lângă cele două condiții de la majoritatea dublu calificată cerându-se ca statele care au votat să reprezinte cel puțin 62% din populația UE.

Constituația UE, în cazul intrării ei în vigoare, va aduce reschimbarea denumirii **Consiliului** în “**Consiliul de Miniștri**”. Ședințele acestuia vor fi împărțite în legislative și nelegislative, iar cele legislative vor fi publice. Majoritatea calificată va însemna: 55% din voturile membrilor **Consiliului**; votul a minim 15 state membre; votul a minim 65% din populație. Minoritatea de veto va fi constituită din voturile negative a 4 state membre. Rolul **Consiliului European** constă în faptul că are principala responsabilitate pentru pilonii 2 și 3 ai UE, adică pentru cooperarea interguvernamentală în domeniile politicii externe și de securitate comune și al justiției și afacerilor interne. Alături de acestea, **Consiliul** împarte responsabilitatea cu Parlamentul în cadrul primului pilon (dimensiunea comunitară), acoperind astfel domeniile pieței unice și majoritatea politicilor comune, și asigurând libera circulație a bunurilor, persoanelor, serviciilor și capitalului. Procedura de vot în cadrul **Consiliului** este cea a unanimității, alături de procedura majorității calificate.

Majoritatea calificată corespunde numărului de voturi necesar pentru adoptarea unei decizii în Consiliu când sunt în dezbateră subiecte ce cad sub incidența Articolului 205(2) al Tratatului de instituire a Comunității **Europene**. Pragul pentru majoritate calificată este stabilit la 62 voturi din 87 (71%). Voturile Statelor Membre sunt ponderate în baza populației lor și corectate în favoarea țărilor mai puțin populate. Un Protocol asupra instituțiilor a fost anexat Tratatului **Uniunii Europene**, prin Tratatul de la Amsterdam. El prevede că, înainte cu un an ca Uniunea Europeană să depășească numărul de 20 de membri, o nouă conferință interguvernamentală să fie organizată pentru a rezolva problemele instituționale create de

extindere, în special ponderarea voturilor în Consiliu și componența Comisiei. Extinderea votului cu majoritate calificată a fost propusă ca o măsură esențială ce ar permite funcționarea mai eficientă a instituțiilor într-o Europă lărgită. O majoritate calificată reprezintă 58% din populația Statelor Membre. Deciziile ar deveni mai puțin reprezentative, în ce privește populația, dacă sistemul actual de ponderare ar fi menținut într-o Uniune Europeană lărgită. Pentru a se asigura păstrarea legitimității deciziilor **Consiliului**, Conferința interguvernamentală lansată în februarie 2000 a avut drept sarcină schimbarea sistemului. Tratatul de la Nisa introduce schimbări în ponderarea voturilor în Consiliu, începând cu 1 ianuarie 2005: Tratatul modifică numărul voturilor atribuite fiecărui Stat Membru și precizează numărul de voturi pentru țările candidate, după aderare. Tratatul de la Nisa a modificat modul de funcționare a **Consiliului** prin extinderea procedurii de vot a majorității calificate la alte domenii de decizie (cum ar fi cel al politicii comerciale comune).

Reforma instituțională propusă de *Constituția europeană* are în vedere:

- înlocuirea președinției prin rotație cu alegerea unui președinte pe o perioadă de cinci ani (eventual prin două mandate de 2,5 ani);
- prezența consiliilor specifice (cu excepția celui pentru afaceri externe) va fi acordată SM, prin rotație, pe o perioadă de un an, și numirea Ministrului european al Afacerilor Externe.